Č. 5889.

Živnostenské právo: I. Pravidelnost a výdělečný účel samy o sobě nevylučují ještě kvalifikaci určitého zaměstnání jako vedlejšího zaměstnání domáckého, které předpisům živn. řádu nepodléhá. — II. Je příležitostní podávání pokrmů a nápojů lázeňským hostům pronajímatelem lázeňských bytů provozováním živnosti hostinské a vyčepnické?

(Nález ze dne 21. září 1926 č. 18.922).

Věc: Kajetán B. v J. L. proti zemské správě politické v Praze o přestupek živn. řádu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo pořadem instančním zamítnuto odvolání st-lovo z nálezu osp-é v T., jímž byl uznán vinným přestupkem § 22 živn. ř., spáchaným tím, že provozoval živnost hostinskou a výčepní, ač neměl koncese k provozování této živnosti, a odsouzen dle § 132 ž. ř. k pokutě 100 K, po případě do vězení na 10 dnů.

O stížnosti nss uvážil: — — —

Žal. úřad v nař. rozhodnutí uvedl, že podávání pokrmů a nápojů i v omezeném rozsahu st-lem uvedeném má podstatné znaky zaměstnání po živnostensku provozovaného, neboť sleduje účel výdělečný a jest pravidelně, třeba pouze v obdobích saisonních, provozováno. Proti tomuto právnímu názoru brání se st-l především poukazem na výnos osp-é v T. ze 14. dubna 1921, vydaný ob. úřadu v J. L. a obsahující poučení, kdy podávání pokrmů a nápojů lázeňským hostům majitelem domu, jenž jim pronajal obytné místnosti, jeví se býti provozováním živnosti hostinské a výčepnické. Tomuto výnosu nemohl nss přiznati rozhodného významu, neboť nelze jej považovati za autentický výklad zákona, jenž jest pouze zákonodárci vyhražen.

St-l namítá dále, že jde o činnost spadající do kategorie domáckého vedlejšího zaměstnání. — — —

Žal. úřad dle znění nař. rozhodnutí považuje výdělečnou činnost, o niž jde, za podnik po živnostensku provozovaný již proto, že jest konána pravidelně a za účelem výdělečným. Než tyto momenty, totiž pravidelnost a účel výdělečný, samy o sobě ještě nevylučují, že nejde o výdělečné odvětví, spadající do kategorie domáckého vedlejšího zaměstnání ve smyslu čl. V., lit e) uvoz. patentu k živn. řádu, na něž se tento zákon nevztahuje, neboť ani domácké vedlejší zaměstnání nevylučuje účel výdělečný a pravidelnost (arg. »výdělková odvětví spadající do kategorie domáckého, vedlejšího zaměstnání«). Z toho plyne, že pro kvalifikaci určitého výdělečného zaměstnání jako živn. podniku na rozdíl od domáckého vedlejšího zaměstnání, na něž se předpisy živn. řádu nevztahují, jsou rozhodny jiné skutkové okolnosti, než které žal. úřad v nař. rozhodnutí uvedl.

Žal. úřad, vycházeje z mylného právního názoru, že již pravidelnost a účel výdělečný vylučují kvalifikaci určitého zaměstnání jako vedlejší zaměstnání domácké předpisům živn. řádu nepodrobené, nezjistil skutkové okolnosti, které jsou v daném případě rozhodny pro posouzení otázky,

sluší-li zaměstnání, o něž jde, kvalifikovati jako podnik po živnostensku provozovaný neb jako domácké vedlejší zaměstnání. Zůstalo tedy následkem tohoto mylného právního názoru žal. úřadu řízení neúplným a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5890.

Živnostenské právo: Úmrtím majitele koncese hostinské zaniká také oprávnění jeho schváleného pachtýře.

(Nález ze dne 21. září 1926 č. 18.940).

Věc: Lambert K. ve V. proti zemské správě politické v Praze o přestupek živn. řádu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Trestním nálezem osp-é ve S. z 22. října 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem § 22 živn. řádu, jehož se dopustil tím, že neoprávněně provozoval živnost hostinskou a výčepnickou, a odsouzen dle § 132 lit. a) ž. ř. k pokutě 300 K, po případě do vězení na 30 dnů. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková podstata přestupku jest zjištěna seznáním stráže a vlastním doznáním st-lovým.

O stížnosti uvážil nss toto:

Ze správních spisů jest patrno, že st-l byl výměrem býv. okr. hejtmanství ve St. z 27. června 1910 schválen pachtýřem koncese hostinské a výčepnické udělené Janu S. výnosem ze 6. února 1905. Majitel koncese Jan S. zemřel roku 1920. St-l namítl v řízení správním a namítá také ve stížnosti na tento soud, že koncese k provozování živnosti host. a výč. nepotřebuje, neboť neprovozuje živnost samostatně, nýbrž jako pachtýř živnosti zemřelého Jana S., a že jeho schválení pachtýřem odvoláno nebylo a byl proto oprávněn i po smrti majitele koncese živnost host. a výč. dále provozovati.

Názor tento jest mylný.

Živn. řád jest ovládán zásadou, že osobní živn. oprávnění jest spojeno s osobou živnostníka tou měrou, že je nelze na jiné osoby přenésti a že zaniká smrtí živnostníkovou (§ 56, odst. 1 až 3 ž. ř.). Z této zásady je stanovena výjimka ve prospěch vdovy živnostníka a k dědictví oprávněných nezletilých descendentů (§ 56, odst. 4) v ten způsob, že po smrti živnostníka může býti zejména koncesovaná živnost dále provozována na účet vdovy po čas jejího vdovství nebo až do zletilosti k dědictví oprávněných descendentů na základě koncesního dekretu, svědčícího zemřelému živnostníkovi. Je-li osobní právo provozovati živnost tak spojeno s osobou živnostníka, že kromě případu v odst. 4 § 56 zaniká smrtí jeho, zaniká eo ipso také oprávnění, jehož nabyl pachtýř živnosti hostinské a výčepnické schválením dle § 19 odst. 3 ž. ř., neboť oprávnění jeho jest úplně závislé na oprávnění majitele koncese. Úřadu není uloženo, aby pachtýře koncese uvědomoval o zániku koncese a o zániku oprávnění, jehož nabyl pachtýř svým schválením.